

allehaande. Men det er ingenlunde saaledes, at de private Baners Bestyrelser ikke ere meget villige til at forhandle med deres Funktionærer om visse Ting, som de mene kunne have Interesse for dem. Jeg skal anføre et Eksempel fra min egen Erfaring om, paa hvilken Maade der kan forhandles. Da vi ved Tørring-Banen for en 3 Aar siden foretog en Lønningsforhøjelse, sagde vi som saa: Vi kunne have Raad til at give saa og saa meget i Tillæg til Lønningerne, uden at Banens Evne til at yde det, den skal yde, derved svækkes. Lad os saa nu se at finde ud af, hvorledes vi skulle give Tillæg til de forskellige Funktionærer. Og efter at jeg havde udarbejdet et Forslag i saa Henseende, og et lignende Forslag var blevet udarbejdet af de andre Privatbaners Driftsbestyrelser — der er 4 Privatbaner omkring ved Horsens —, sagde vi til Bestyrelserne: Det kunde maaske være hensigtsmæssigt, at Funktionærerne nu fik Lejlighed til at se paa Sagen og udtale sig om, hvorvidt de kunde ønske en eller anden Ændring, ikke saaledes at forstaa, at Hovedsummen forøgedes, men saaledes, at en anden Fordeling kunde finde Sted, skulde vi derfor ikke lade Funktionærerne faa Lejlighed til at udtale sig derom? Det fandt Bestyrelserne var højst rimeligt, og saa blev der sendt Bud til Funktionærerne, om de vilde udvælge delegerede af de forskellige Grene af Jernbanetjenesten for at forhandle med delegerede fra de forskellige Privatbaner. De mødtes, og Funktionærerne takkede, fordi man hjalp dem til en saadan Forhandling. De fremkom med deres Bemærkninger om de Ændringer, de kunde ønske, og Bestyrelserne sagde, at det kunde der ikke være noget i Vejen for, og saa foretog man disse Ændringer. Saaledes endte det alt sammen i den største Venkabelighed. Funktionærerne takkede, fordi man saa venligt havde taget Hensyn til dem, og Bestyrelserne takkede og erklærede, at de vare godt fornøjede, og jeg har ikke hørt det mindste om, at der siden har været noget i Vejen. Men skulde der være kommet noget i Vejen, maa det være de Herrer, som have været med til at forvolde det ved denne som ved adskillige andre Baner, hvad jeg dog ikke tænker, de ville. Jeg tænker, at de Herrer snarere ville glæde sig i deres Hjertes ved at høre, hvor udmærket Forholdet er, da det dog er Samfundets Vel, de have for Øje, antager jeg. Og som det er gaaet her, er det gaaet mangfoldige andre Steder.

Hvis det er det, man forstaaer ved Forhandlingsret, at Funktionærerne kunne tilkaldes og høres, har jeg aldeles intet mod denne Forhandlingsret, tværtimod jeg anser den for en udmærket Ting, skikket til at skabe et godt Forhold mellem Ledelsen og Funktionærerne. Hvis de Herrer derimod ved Forhandlingsret forstaa, at Funktionærerne skulle være medbestemmende om, hvor højt deres Lønninger skulle sættes, saa at de helt eller halvt skulle kunne tvinge Bestyrelserne til at tage Bestemmelse i saa Henseende, maa jeg tilstaa, jeg ikke er med til at anbefale en saadan Forhandlingsret. I det hele forekommer det mig, at det er en yderst uheldig Vej at komme ind paa, at fastansatte Funktionærer, der i Forvejen vide, hvad de have i Vente, og let kunne kende de Reglementer, hvorefter de lønnes, skulle have Ret til f. Eks. at bestemme, hvor høje Lønningerne skulle være, eller i alt Fald være medbestemmende i saa Henseende og medbestemmende ved Spørgsmaalet om, hvor lang Tid der skal arbejdes o. s. v. o. s. v. En Forhandlingsret af den Art kan jeg ikke andet end paa det bestemtteste advare imod, thi den vil ikke føre til et godt Forhold, men til urimelige Forhold. Jeg ved imidlertid meget godt, at der er Bestræbelser fremme i den Henseende. Det er en bekendt Sag, at før Lønforhøjelserne kom ved Statsbanerne, hørte man imellem Statsbanernes Funktionærer Trusler om Strejke. Ja, det gik saa vidt, at da de havde faaet Forhøjelse, var der virkelig en Del af Jernbanefunktionærerne ved de private Baner, der ogsaa begyndte at tale om, at det kunde være godt nok at lave en lille Strejke. Jeg tror i det hele, at en saadan Tale skulde helst ikke føres. Saa snart fast ansatte Funktionærer, der have Lønninger, som de i Forvejen vide, hvordan ere, begynde at tale om, at man skal give dem Strejkeret, som man kalder det, sammen med den meget omtalte Forhandlingsret, tror jeg, at vi komme ind i et Uføre, saa komme vi ind i det, som man med Rette har kaldt Funktionarisme i daarlig Forstand. Jeg kan ikke nægte, at jeg har Indtryk af, at Funktionarismen stikker Hovedet op i forskellige af Administrationens Grene blandt dens Tjenestemænd, ikke blot ovenfra — for jeg erkender, at den kan komme ovenfra — men ikke mindre nedenfra, idet man mener, at Fagforeningerne have det nu saadan, og saa skulle de have noget lignende. Fagforeningerne kunne lave Strejke, naar de behage, og skulde vi da